

Vyjádření školitelky k doktorskému studiu Mgr. Markéty Riebové

Mgr. Markéta Riebová zahájila doktorské studium v oboru románské literatury v ak. roce 2003/2004, a to od počátku v kombinované formě. Zároveň je od roku 2004 zaměstnána jako odborná asistentka na Katedře romanistiky Filozofické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci. V průběhu studia se ukázaly zejména její dvě cenné kvality: jednak solidní, spolehlivé plnění všech povinností daných studijním plánem i řady dalších odborných aktivit; a jednak schopnost vytrvání a zlepšování. Ve zpětném pohledu se tak ukazuje až příkladná možnost, jak se během doktorského studia stát plně vytrvalým odborníkem. Markéta Riebová přitom dosáhla odborné všestrannosti, jak v oblasti badatelské, tak pedagogické, překladatelské a kulturně popularizační.

Svědčí o tom její relativně rozsáhlá publikační činnost během doktorského studia. Zahrnuje vědecké články těsně či volněji související s tématem disertace, věnované mexickým myslitelům O. Pazovi a C. Monsiváise, které byly otištěny ve vědeckých ročnících a časopisech. Popularizaci mexického myšlení a literatury věnovala Markéta Riebová články a překlady v časopise *Host*; jejím hlavním přínosem je zde překlad knihy esejů Carlose Monsiváise *Obřady chaosu* (Mladá fronta, 2006). Kapitulu o hispanoamerické literatuře také zpracovala jako spoluautorka středoškolské učebnice. Podílem na kolektivní vědecké monografii *Mexiko. 200 let nezávislosti* (2010), již se energicky představila mladá generace českých iberoamerikanistů, i na dalších společných publikacích prokázala schopnost, kterou jsem rovněž při vedení jejího doktorátu oceňovala: dobrou spolupráci a kolegiální.

Markéta Riebová si iniciativně vyhledala také zahraniční možnosti: stáž v Buenos Aires koncem roku 2003, účast na několika zahraničních kongresech (na Slovensku, v Mexiku, v Kanadě). Úspěchem je publikace studie z disertační práce v roce 2010 v renomovaném mexickém časopise *La palabra y el hombre*.

Projekt disertační práce měl zpočátku širší záběr na mexické myšlení dvou generací, postupně se soustředil na jejich dva hlavní představitele, Octavia Paze a Carlose Monsiváise. Vznikla tak soustředěnější studie, rozčleněná do tří dílčích aspektů esejistiky obou autorů. Projevem samostatného koncepčního myšlení je již právě rozvržení komparace obou spisovatelů – od jejich vidění zlomu v mexické společnosti v roce 1968 (1. kapitola), přes srovnání jejich stylu a žánru eseje a „kroniky“ (2. kap., kde by bylo možno charakteristiku kroniky ještě prohloubit), po jejich celkovou interpretaci symbolů mexické kultury (3. kap.). Podstatné je autorčino porozumění pro jednotu stylu a smyslu v literárním textu. Markéta

Riebová v mnoha polohách nápaditě nalézá odlišné „sémantické gesto“ obou esejistů a chápe je i v souvislosti základních linií západního myšlení o literatuře: Pazova potřeba metaforické jednoty světa jako ricouerovské porozumění částem na podloží kulturního celku, a na druhé straně Monsiváisovo ironické vidění kulturních jevů jako společenských konstruktů v souvislosti se strukturální a poststrukturální linií. Pozoruhodné je také vyústění obou charakteristik. Jednak postihuje rozdílný pohled na možnost budoucí změny: Pazova představa osudů Mexika jako tradiční danosti a oběti (zde by bylo možno přihlédnout i k východisku v esejích Samuela Ramose a v jungovské či adlerovské psychologii) oproti Monsiváisově myšlence kreativního potenciálu, který dává koexistenci různorodých „konstruktů“ světlejší perspektivu. A neméně cenné je autorčino proniknutí k tomu, co je oběma mexickým myslitelům společné: jejich zapuštění v tradici západního kritického myšlení a humanismu.

Práce Markéty Riebové se dobře čte, včetně zdařilých překladů citátů – autorka spojuje stylistický talent se snahou o myšlenkovou přesnost (například by jen bylo namístě omezit autoreference typu „výše uvedený“, „námi sledovaní autoři“). V dlouhodobém promyšlení textů mexických esejistů dospěla k vyzrálosti, v níž je patrné, že delší příprava disertační práce (považovaná z úředního hlediska za nedostatek) se stává skutečně formujícím obdobím, v němž autor nalezne odborné životní téma a získá badatelskou kvalitu.

prof. Anna Housková